

(Прес, 18.01.2009)

Сатрвен од времена у којима ништа није важно. Опкољен неписменима, безначајнима, безосећајнима. Суочен са гркошћу одговора на питање: требају ли оваква времена оно што могу да им дам? - изабрао је да оде. Да легне. Окрене се од нас. Покаже свима да овај облик живота није више његова прича.

Свако који је једном видео Тиркетов текст, исписан руком, ситним, савршеним словима, правилне геометрије и без иједне грешке, свако је, кажем, морао помислити - овај човек није нормалан. И није био нормалан.

Којем другом би, сем овом чудаку, пало на памет да усред мирног, црвљивог комунистичког новинарства, умивеног и постројеног, крене својим рачвастим језиком, својим сленгом, са текстовима о филму, стрипу, феноменима, рок-музици, шпагети вестернима, херојима тадашње улице, дизајну, литератури. Ко ме?

Писањем је разбио поредак. Професију. Теме. Језик. Вредности. Естетику. Стандарде. Померио границе. Отео је за себе право да буде родоначелник журнализма које не робује фактима или конвенцијама. За писање није требовао компјутер, чак ни писаћу машину. Ни податак. Ни извор. Ни другу страну. Пенкало, папир и тему. Био је алхемичар. Није поштовао ниједно новинарско правило. Сам је написао своју професионалну библију: из мог пера, никад и ништа досадно неће изаћи.

У овој Србији данас нема човека који зна сва слова - и не жали се на неједнак размак између њих - а да није прочитао неки Тиркетов текст. И учио да мисли из њих. Самоиронијом, сопствени шпрахфелер претворио је у своју предност. Наиме, све што

Оваква времена не требају онаквог Тиркета

Пише: Александар Тијанић
уторак, 20 јануар 2009 03:52

није могао да исприча у кафани - био је тежак за разумевање - он је написао стилем који је заправо врхунска кафанска вербална проза на битне теме задате до јутра. Чаробно. Тиркетовски.

Никоме није хтео да буде учитељ. А био је. Никоме се није наметао за узор. А био је. Није хтео да буде „масован“. А био је. У оно доба, кад још није знао у шта ће се то време претворити, више се говорило о његовом тексту о српским нужницима него данас о најстрашнијим политичким аферама.

Све је то видео. И знао. Усамљен у гомили. Дрилован од живота. Непоштеђен ниједног проблема. Функционисао је као унутрашњи др. Џекил и мистер Хајд. Терао је себе на немогуће. Да напише највише. Да издржи најдоцније. Да стигне брже. Да се не уплаши од моћнијих. Да се супротстави мутантима оваквог времена. Сатирао је себе зарад нас. Онда је дигао руке. Експериментално је утврдио да ефекат било какве текстуалне поруке на Србе траје краће од времена неопходног да се текст прочита.

Одвела га је малигна инфлуенција незнања, неписмености и смрт емоција. Шта ће оваквим временима Тирке? За шта данас да послужи мајстор? Писао је озбиљне ствари о нашим животима. Мало их је разумело да то није о Дизнију или Холивуду. Тирке се, потом, једноставно мимоишао са оваквом епохом и са нама какви јесмо.

Убили смо последњег којем је новинарство била дијагноза а не опис професије. Сад нам је лакше. Сад можемо да радимо шта хоћемо.